

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μέσα στο άμαξι, συνέχισεν η Μίνα, δέν έπαυσε να με άπειλή και να με φοβερίζη. Δέν του άπαντοῦσα όμως. "Ήθελα να πεθάνω για να γλυτώσω από τα χέρια του.

"Έξαφνα ο άμαξας σταμάτησεν άποτόμως. "Ο κόμης έτινάχθηκε με θυμό κ' έτριξε τα δόντια του. "Επρόβαλε το κεφάλι του έξω από την άμαξα και ρώτησεν με όργη τον άμαξά τι συμβαίνει.

Πρίν όμως ο άμαξας προφύσασεν να δώση άπάντησι ένας πόλισμαν παρουσιάσθηκεν εις-προς μας. Αυτό μού έδωσε θάρρος. "Ισως έγγλωσσαν...

"Ο κόμης δέν τά έχασε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τον άστυφύλακα με την παγωμένη και σκληρή φωνή του.

— Που πηγαίνετε αυτή την ώρα; ρώτησε ο άστυφύλαξ σιηρίζοντας τα μάτια του επάνω μου με ύποψια.

"Ήταν ένας άστυφύλαξ ως 55 χρονών, ψηλός, με τετράγωνες πλάτες, ευρωστος πολύ, από αυτούς που πεθαίνουν πιστοί στο έπάγγελμά τους.

"Εκύταξε τότε τον κόμητα και τότε έμένα και έφαίνετο ύποψιασμένος.

Θά ήμουν, άσφαλώς, πολύ χλωμή για να σιηρίζω το βλέμμα του επάνω μου με τόσην ύποψια...

Τέλος ο κόμης του άήτησε:

— "Ήμουν καλεσμένος με την άδελφή μου σε κάποιο φιλικό σπίτι που είχαν χορό. Άνυστως όμως ή άδελφή μου άδιαθέτησε και γυρίζουμε σπίτι μας...

— Που κάθεστε; ρώτησεν ο άστυφύλαξ.

"Ο κόμης έδίστασε μιά στιγμή και τέλος έδωσε μιά των διετυνσεων των κυριών που έφύλασσε τα κιβώτιά του στο Λονδίνο.

"Ο άστυφύλαξ έπρόσεξε τον διαταγμό αυτόν.

— Μπορείτε να μου πείτε, σάς παρακαλώ, ειπε στον κόμη, το σπίτι στο οποίο είσαστε καλεσμένοι;

"Άκουσα τον κόμη να τριξή τα δόντια του. "Αναγκάστηκε έν τούτοις, να δώση την διεύθυνσιν του άκατοικήτου κυρίου που εινε δδω πλάι.

— "Ναι, ειπε και ο άμαξας, από το σπίτι αυτό έπήρα τον κύριο. "Ο άστυφύλαξ όμως ήξερε, φαίνεται, το Λονδίνο πολύ καλά, γιατί άφοῦ έκείφθηκε μιά στιγμή, ειπε κυττάζοντας τον κόμη κατάματα:

— Θά κάνετε λάθος, κύριε. Το σπίτι αυτό εινε άκατοίκητο χρό-νια τώρα.

Αυτό έφθασε για να κόμη τον κόμη να φρυάξη. Δέν έκρυβε πια τον θυμό του τα μάτια του σπιθοβολούσαν.

— Προχώρησε, άμαξά! όρλιαξε.

— Στάσου! ειπε συγχρόνως στον άμαξά και ο άστυφύλαξ και το άμαξά έμεινε άκίνητο.

"Η θέσις του κόμητος ήταν δύσκολη πλέον. "Ετριξε τα δόντια του με μανία και έσφιγγε της γροθιές του.

— Θά σας παρακαλέσω να έρθετε δδω κοντά στον σταθμό μιά στιγμή να δώσετε την ταυτότητά σας.

"Ο κόμης έκαμεν ένα κίνημα ως να ήθελε να άρπάξη τον άστυφύλακα από τον λαιμό, συνεκρατήθη όμως ταχέως και έβγαλε ένα έπισκεπτήριο.

— Είμαι ο κόμης Δράκουλας! ειπε δίδοντας το στον πόλισμαν.

— Δέν άμφιβάλλω, κύριε, ειπεν ο άστυφύλαξ, έν τούτοις πρέπει... Δέν έπρόλαβε όμως να τελειώσω. "Ο κόμης έπήδησεν από το

άμαξά επάνω του, χωρίς να πατήση στην γή, τον άρπαξε από τον λαιμό και τον εκύλησε χάμω.

"Ο άμαξας ειχε μείνει επί θέσι του άκίνητος, έμβρόντητος, κα-τάπληκτος.

"Άκουγε τον δυστυχή άστυφύλακα να μουγγρίζη σάν ζώο που το σφάζουν. Σκέφθηκε τότε να πηδήση από το άμαξά και να φύγη. Δέν έπρόλαβε όμως να κόμη την σκέψιν αυτήν και ειπε τον κόμητα να σηκώνεται κύλιν όρθιος, να πηδή στο άμαξά και να φωνάξη στον άμαξά:

— "Εμπρός! Σεικίνησε!...

Κύτταξε προς το μέρος του άστυφύλακος και τον ειδα ξεκλωμέ-νον κάτω, άκίνητον, νεκρόν ίσως...

"Ο άμαξας εκτύπησε τ' άλογα του τρομαγμένος. "Εφθγαμε πλέον με καταπληκτική ταχύτητα. "Ο τρώμος έκανε τον άμαξά να μα-στιγώνη τα άλογα του διαρκώς. "Ο κόμης έμεινε καθ' όλο αυτό το διάστημα στριμωγμένος στην γωνιά του άμαξιού και δέν μιλούσε. Πρόσεξα να δώ τι συμβαίνει και ειδα να δένη μ' ένα μαντίλι το χέρι του. Φαίνεται πως ο πόλισμαν το ειχε δαγκώσει επάνω στην πάλμη...

"Έξαφνα γύρισε προς το μέρος μου και τον άκουσα να ψιθυρίζει ύπόκωφα:

— Θά χορτάσω την εκδίκησή μου άπάνω σου. Θά πληρώσης σύ για όλους. Κι' έπειτα θάρρη ή σειρά όλων των άλλων. Κανείς δέν θά μείνη να μού έμποδισή πια ό έργο μου...

Τέλος έφθασαμε στο νεκροταφείο. "Ο κόμης πηδήσε και κατό-πιν θέλησε να με βοηθήση να σταβώ. Μη θέλοντας όμως να μ' έγγιση, έκαμα κουράγιο και πηδήσα κάτω μόνη μου.

"Ο κόμης γύρισε προς τον άμαξά κατόπιν κ' έβγαλε το πορτο-φολι του να τον πληρώση. "Εμεινε όμως με τα χρώματα στο χέρι γιατί ο άμαξας χτύπησε έαφνικά τ' άλογα του και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

"Ο κόμης έγέλασε σατανικά κ' εκούνησε το κεφάλι του. Ειχε καταλάβει άραγε, ότι ο άμαξας δέν έδέχθηκε τα χρώματά του, γιατί έννόησε πως ειχε να κόμη με τον ίδιο τον διάβολο;

"Εμπήκαμε κατόπιν στο νεκροταφείο όχι με δύσκολα. "Ο κόμης μ' άρπαξε με το ένα χέρι και με όγκωσε σάν να ήμουν κουκλίτσα ένψ με το άλλο γαντζώθηκε στον τοίχο σάν πίθηκος. Μέσα στο νε-κροταφείο προχωρούσε με μεγάλα βήματα σέροντάς με κατόπιν του με βανασούττα. "Εβλεπε στο σκοτάδι και προχωρούσε έλεύ-θερα. Κι' όταν έπί τέλους, έφτάσαμε στο νενοτάφιο που άναπαύε-ται ή άτυχής Λουκία, μ' άφησε και προχώρησε για ν' άνοίξη, όπως έκασταλαβα, την πόρτα.

"Έξαφνα τον ειδα να ύποχωρη βγάζοντας άφροσύ και μουγ-γορητά θηρίο! Ειχε καταλάβει πως είχατε λάβει σχετικώς τα μέτρα σας.

Αυτό πια δέν έκαμε να λυσάξη. Στριφογύριζε περίε το νενο-ταφίο, έμουνγγριζε, έχαλούσε τον κόσμο, σάν θηρίο πληγωμένο, σάν τίγρις που την βασανίζουν...

"Επί τέλους άορμησε, μ' άρπαξε από τον τράχηλο, έτσι δυνατά, που έρόνεσα, που ένόμισα πως θά με στραγγαλίση, και μ' έσυρε προς τον ναίσκον.

Τί έσκόπευε να κόμη;

Τον ειδα να χαμογελά άπαίσιμα και έφριζε.

Εύτυχως όμως το έπεισόδιο με τον άστυφύλακα μās ειχε χασο-μερήσει και έφτάσαμε σεις...

Γιατί όμως να με σώσετε κι' αυτή την φορά. Τί να την κόμη την ζωή; Είμαι μολυσμένη, το αισθάνομαι και θά βασανίζομαι στους αιώνας των αιώνων!...

Αυτά ήσαν τα τελευταία λόγια της πολυπαθούς κυρίας. Δέν ειπε τίποτε άλλο. "Εκρυψε μόνον το πρόσωπό της μεταξόν των χει-ρών της κ' άρχισε να κλαίη άπελπισμένα.

"Ο Βάν"Ελσιγγ συγκινημένος μπρος στην τόση άπελπισία, μπρος στον πόνο αυτόν, έηλίσσασε την κ. Μίνα, την έθώπευσε στον όμο και της ειπε:

— Κυρία, σάς παρακαλώ, μην κλαίτε. Μην άπελπίζεσθε. Θά ψήσετε και θά σας σώσουμε, σάς το όρκάιζομαι στην σωτηρία της ψυχής μου!... Πρέπει να ζήσετε γιατί μόνον σεις μπορείτε να μάς διευκολύνετε να συντρίψωμεν το τέρας αυτό. Πρέπει να ζήσετε χάριν του συζύγου σας, χάριν όλων μās. "Ο ήλιος μάλιστα δέν άνέ-τειλεν άκόμη. "Ας μη χάνουμε λοιπόν καιρό. Δεχθείτε να σάς ύπνωτισω. "Ετσι θά μάθουμε που εδρεύεται και εις τί άσχολεται ο βδελυρός αυτός Βρυκόλακας...

"Η κ. Μίνα δέν έφερε καμμία αντίρρηση.

— "Ας γίνη το θέλημά σας, ειπε λυπημένη.

Δέν πρόκειται παρά για σάς, της έτόνισεν ο καθηγητής. Θέλω να μάθω που βρίσκεται αυτή την στιγμή ο βρυκόλαξ. Θά μάς το πείτε, είμαι βέβαιος. Ελθετε όμως έτοιμοι; Θά σάς έξηγήσω κατόπιν πως ύπνωτισμένη βλέπετε και παρακολουθείτε τον κόμητα.

"Η κ. Μίνα ξεπλώθηκε άναπαυστικά στην πολτρόνα και όγκωσε τα μάτια της στον καθηγητή. "Επί άρεσκήν όραν ο καθηγητής κρατούσε το βλέμμα του πάνω της.

(Ακολουθεί)